Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

18. juni 2024*

»Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – artikel 33, stk. 2, litra a) – umuligt for myndighederne i en medlemsstat at afvise en asylansøgning som følge af forudgående tildeling af flygtningestatus i en anden medlemsstat – artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling i denne anden medlemsstat – disse myndigheders behandling af asylansøgningen til trods for tildeling af flygtningestatus i den nævnte anden medlemsstat – direktiv 2011/95/EU – artikel 4 – individuel undersøgelse«

I sag C-753/22,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager, Tyskland) ved afgørelse af 7. september 2022, indgået til Domstolen den 12. december 2022, i sagen

QY

mod

Bundesrepublik Deutschland,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, L. Bay Larsen, afdelingsformændene A. Arabadjiev, K. Jürimäe (refererende dommer), E. Regan, T. von Danwitz, Z. Csehi og O. Spineanu-Matei samt dommerne M. Ilešič, J.-C. Bonichot, S. Rodin, I. Jarukaitis, A. Kumin, M.L. Arastey Sahún og M. Gavalec,

generaladvokat: L. Medina,

justitssekretær: fuldmægtig K. Hötzel,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 26. september 2023,

* Processprog: tysk.

efter at der er afgivet indlæg af:

– QY ved Rechtsanwalt S. Kellmann,

– den tyske regering ved J. Möller, A. Hoesch og R. Kanitz, som befuldmægtigede,

– den belgiske regering ved M. Jacobs, A. Van Baelen og M. Van Regemorter, som befuldmægtigede,

– den tjekkiske regering ved A. Edelmannová, M. Smolek og J. Vláčil, som befuldmægtigede,

– Irland ved Chief State Solicitor M. Browne, A. Joyce og D. O'Reilly, som befuldmægtigede, bistået af A. McMahon, BL,

– den græske regering ved G. Karipsiadis og T. Papadopoulou, som befuldmægtigede,

– den franske regering ved R. Bénard, O. Duprat-Mazaré, B. Fodda og J. Illouz, som befuldmægtigede,

– den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato W. Ferrante,

– den luxembourgske regering ved A. Germeaux, J. Reckinger og T. Schell, som befuldmægtigede,

– den nederlandske regering ved M.K. Bulterman og H.S. Gijzen, som befuldmægtigede,

– den østrigske regering ved A. Posch, J. Schmoll og M. Kopetzki, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved A. Azéma, J. Hottiaux og H. Leupold, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 25. januar 2024,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, stk. 1, andet punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31), artikel 4, stk. 1, andet punktum, og artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9) samt artikel 10, stk. 2 og 3, artikel 33, stk. 1, og artikel 33, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem QY, der er syrisk statsborger og har opnået flygtningestatus i Grækenland, og Bundesrepublik Deutschland (Forbundsrepublikken Tyskland), repræsenteret ved Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (forbundsstyrelsen for migration og flygtninge, Tyskland) (herefter »forbundsmyndigheden«) vedrørende sidstnævntes afgørelse om afslag på QY's ansøgning om anerkendelse af flygtningestatus.

Retsforskrifter

EU-retten

Forordning nr. 604/2013

3 Sjette betragtning til forordning nr. 604/2013 har følgende ordlyd:

»Den første fase af oprettelsen af et fælles europæisk asylsystem, som på længere sigt bør føre til en fælles procedure og en ensartet retsstilling, som gælder i hele [Den Europæiske Union], for personer, der er meddelt international beskyttelse, er nu afsluttet. […]«

4 Forordningens artikel 1 definerer forordningens formål på følgende måde:

»I denne forordning fastsættes kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (»den ansvarlige medlemsstat«).«

5 Nævnte forordnings artikel 3, stk. 1, fastsætter:

»Medlemsstaterne behandler enhver ansøgning om international beskyttelse fra en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der indgiver en ansøgning på en af medlemsstaternes område, herunder ved grænsen eller i transitområderne. En ansøgning behandles kun af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III.«

Direktiv 2011/95

6 7. og 9.-13. betragtning til direktiv 2011/95 har følgende ordlyd:

»(7) Den første fase af oprettelsen af et fælles europæisk asylsystem er nu tilendebragt. […]

[…]

(9) I Stockholmprogrammet gentog Det Europæiske Råd sit engagement i målet om senest i 2012 at oprette et fælles område for beskyttelse og solidaritet baseret på en fælles asylprocedure og en ensartet status, jf. artikel 78 [TEUF], for personer, der er blevet indrømmet international beskyttelse.

(10) På baggrund af resultaterne af de evalueringer, der er foretaget, bør de principper, [Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse

(EUT 2004, L 304, s. 12)] bygger på, på det nuværende stadium bekræftes, og der bør opnås en højere grad af tilnærmelse af reglerne om anerkendelse og indholdet af den internationale beskyttelse på grundlag af højere standarder.

(11) Der bør mobiliseres ressourcer fra Den Europæiske Flygtningefond og Det Europæiske Asylstøttekontor (EASO) til at give tilstrækkelig støtte til medlemsstaternes indsats med gennemførelsen af de standarder, der fastsættes i den anden fase af det fælles europæiske asylsystem, særligt til de medlemsstater, der er udsat for et særligt og uforholdsmæssigt stort pres på deres asylsystem, navnlig på grund af deres geografiske beliggenhed eller demografiske situation.

(12) Hovedformålet med dette direktiv er dels at sikre, at medlemsstaterne anvender fælles kriterier til identifikation af personer, som reelt har behov for international beskyttelse, dels at sikre, at der findes et minimum af ydelser til fordel for disse personer i alle medlemsstater.

(13) Den indbyrdes tilnærmelse af reglerne for anerkendelse og indhold af flygtningestatus og subsidiær beskyttelsesstatus bør medvirke til at begrænse de sekundære bevægelser, ansøgere om international beskyttelse foretager mellem medlemsstaterne, hvor sådanne bevægelser udelukkende sker på grund af forskelle i de retlige rammer.«

7 Artikel 1 i direktiv 2011/95 definerer direktivets formål således:

»Formålet med dette direktiv er at fastsætte standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse.«

8 Direktivets artikel 3 med overskriften »Gunstigere standarder« foreskriver:

»Medlemsstaterne kan indføre eller opretholde gunstigere standarder for fastsættelse af, hvem der kan anerkendes som flygtninge eller som personer, der er berettigede til subsidiær beskyttelse, og for fastsættelse af indholdet af international beskyttelse, for så vidt disse standarder er forenelige med dette direktiv.«

9 Kapitel II i nævnte direktiv med overskriften »Vurdering af ansøgninger om international beskyttelse« omfatter dettes artikel 4-8. Samme direktivs artikel 4, der har overskriften »Vurdering af kendsgerninger og omstændigheder«, foreskriver:

»1. Medlemsstaterne kan betragte det som ansøgerens pligt hurtigst muligt at forelægge alle de elementer, der er nødvendige for at underbygge ansøgningen om international beskyttelse. Medlemsstaterne har pligt til i samarbejde med ansøgeren at vurdere de relevante elementer i ansøgningen.

[...]

3. Vurderingen af en ansøgning om international beskyttelse foretages ud fra det specifikke sagsforhold, og der tages herunder hensyn til:

a) alle relevante kendsgerninger vedrørende hjemlandet på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om ansøgningen, herunder hjemlandets love og andre bestemmelser og den måde, hvorpå de anvendes

b) relevante forklaringer og dokumentation forelagt af ansøgeren, herunder oplysninger om, hvorvidt ansøgeren har været eller kan blive udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast

c) ansøgerens personlige stilling og forhold, herunder faktorer som baggrund, køn og alder, for på grundlag af ansøgerens personlige forhold at vurdere, om de handlinger, som vedkommende har været eller kan blive udsat for, kan udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast

d) om ansøgerens aktiviteter, siden vedkommende forlod hjemlandet, udelukkende eller hovedsagelig har haft til formål at skabe de nødvendige betingelser for at indgive ansøgning om international beskyttelse med henblik på at vurdere, om disse aktiviteter ville betyde, at vedkommende ved tilbagevenden til hjemlandet kunne blive udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast

e) om ansøgeren med rimelighed kunne forventes at lade sig beskytte af et andet land, i hvilket vedkommende kunne kræve statsborgerskab.

[...]«

10 Kapitel III i direktiv 2011/95 med overskriften »Anerkendelse som flygtning« omfatter dettes artikel 9-12. Direktivets artikel 11 og 12 definerer henholdsvis det tilfælde, hvor en tredjelandsstatsborger eller statsløs ophører med at være anerkendt som flygtning, og det tilfælde, hvor en tredjelandsstatsborger eller statsløs er udelukket fra at blive anerkendt som flygtning.

11 Nævnte direktivs artikel 13 og 14 er indeholdt i direktivets kapitel IV, der har overskriften »Flygtningestatus«.

12 Samme direktivs artikel 13 har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne tildeler tredjelandsstatsborgere og statsløse, der kan anerkendes som flygtninge i medfør af kapitel II og III, flygtningestatus.«

13 Artikel 14 i direktiv 2004/38 med overskriften »Tilbagekaldelse og afslutning af eller afslag på forlængelse af status« fastsætter:

»1. Med hensyn til ansøgninger om international beskyttelse, der er indgivet efter ikrafttrædelsen af direktiv [2004/83], skal medlemsstaterne tilbagekalde, afslutte eller afslå at forlænge en tredjelandsstatsborgers eller statsløs persons flygtningestatus, der er tildelt af et regeringsorgan, et administrativt organ, et retsligt eller kvasiretsligt organ, såfremt den pågældende ikke længere opfylder betingelserne for at blive betragtet som flygtning, jf. artikel 11.

2. Uden at dette i øvrigt indskrænker flygtningens pligt til at oplyse om alle relevante faktiske forhold og til at forelægge al relevant dokumentation, som den pågældende er i besiddelse af, jf. artikel 4, stk. 1, skal den medlemsstat, der har tildelt den pågældende flygtningestatus, på et individuelt grundlag påvise, at den pågældende ikke længere opfylder eller aldrig har opfyldt betingelserne herfor, jf. nærværende artikels stk. 1.

3. Medlemsstaterne skal tilbagekalde, afslutte eller afslå at forlænge en tredjelandsstatsborgers eller statsløs persons flygtningestatus, såfremt den berørte medlemsstat, efter at den pågældende er blevet tildelt flygtningestatus, konstaterer, at den pågældende:

a) burde have været eller er udelukket fra at opnå flygtningestatus, jf. artikel 12

[...]«

14 Kapitel VII i direktiv 2011/95 med overskriften »Indholdet af international beskyttelse« omfatter dettes artikel 20-35. Direktivets artikel 29 med overskriften »Social bistand« bestemmer i stk. 1:

»Medlemsstaterne sikrer, at personer med international beskyttelse i den medlemsstat, der har tildelt denne beskyttelse, modtager den nødvendige sociale bistand, lige som statsborgerne i denne medlemsstat.«

15 Nævnte direktivs artikel 36, andet afsnit, bestemmer følgende:

»Medlemsstaterne træffer i samarbejde med [Europa-]Kommissionen alle nødvendige foranstaltninger til at etablere et direkte samarbejde, herunder informationsudveksling, mellem de kompetente myndigheder.«

Direktiv 2013/32

16 4., 12., 13. og 43. betragtning til direktiv 2013/32 er affattet således:

»(4) I konklusionerne fra Tammerfors hedder det, at et fælles europæisk asylsystem på kort sigt bør omfatte fælles standarder for en retfærdig og effektiv asylprocedure i medlemsstaterne, og på længere sigt EU-bestemmelser, der fører til en fælles asylprocedure i Unionen.

[...]

(12) Hovedformålet med dette direktiv er at udvikle standarderne for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af international beskyttelse yderligere med henblik på at få indført en fælles asylprocedure i Unionen.

(13) Den indbyrdes tilnærmelse af reglerne vedrørende procedurerne for tildeling og fratagelse af international beskyttelse bør medvirke til at begrænse de sekundære bevægelser mellem medlemsstaterne af ansøgere om international beskyttelse, hvor sådanne bevægelser forårsages af forskelle i de retlige rammer, og at skabe tilsvarende vilkår for anvendelsen af [direktiv 2011/95] i medlemsstaterne.

[...]

(43) Medlemsstaterne bør undersøge substansen i samtlige ansøgninger, dvs. vurdere om den pågældende ansøger kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til [direktiv 2011/95], medmindre andet er fastsat i nærværende direktiv, navnlig hvis det med rimelighed kan antages, at et andet land ville foretage undersøgelsen eller yde tilstrækkelig beskyttelse. Især bør medlemsstaterne ikke være forpligtet til at vurdere substansen i en

ansøgning om international beskyttelse, hvis et første asylland har givet ansøgeren flygtningestatus eller på anden vis ydet tilstrækkelig beskyttelse, og ansøgeren vil kunne tilbagetages til det pågældende land.«

17 Artikel 1 i direktiv 2013/32 definerer direktivets formål som følger:

»Formålet med dette direktiv er at fastsætte fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95].«

18 Artikel 5 i direktiv 2013/32, der har overskriften »Gunstigere bestemmelser«, fastsætter:

»Medlemsstaterne kan indføre eller bibeholde gunstigere standarder for procedurerne for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, for så vidt sådanne standarder er forenelige med dette direktiv.«

19 Direktivets artikel 10, stk. 2 og 3, bestemmer:

»2. Ved behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse afgør den besluttende myndighed først, hvorvidt ansøgerne kan anerkendes som flygtninge, og hvis ikke, om de kan indrømmes subsidiær beskyttelse.

3. Medlemsstaterne sikrer, at den besluttende myndigheds afgørelser om ansøgninger om international beskyttelse træffes efter en passende behandling af ansøgningerne. Til det formål sikrer medlemsstaterne:

a) at ansøgningerne behandles og afgørelserne træffes individuelt, objektivt og upartisk

b) at der indhentes præcise og ajourførte oplysninger fra forskellige kilder, f.eks. fra EASO og [De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR)] og relevante internationale menneskerettighedsorganisationer, om den generelle situation i ansøgernes oprindelseslande og om nødvendigt i de lande, de er rejst igennem, og at disse oplysninger stilles til rådighed for det personale, der har ansvaret for at behandle ansøgningerne og træffe afgørelse

c) at det personale, der behandler ansøgningerne og træffer afgørelse, har kendskab til de relevante standarder, der finder anvendelse inden for asyl- og flygtningeretten

d) at det personale, der behandler ansøgningerne og træffer afgørelser, altid har mulighed for at søge nødvendig rådgivning fra eksperter om særlige spørgsmål, for eksempel af lægelig art eller vedrørende kultur, børn eller køn.«

20 Nævnte direktivs artikel 33, stk. 1, og artikel 33, stk. 2, litra a), bestemmer:

»1. Ud over tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med [forordning nr. 604/2013] ikke behandles, behøver medlemsstaterne ikke at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95], hvis en ansøgning i henhold til denne artikel afvises.

2. Medlemsstaterne kan udelukkende afvise en ansøgning om international beskyttelse, hvis:

a) en anden medlemsstat har indrømmet international beskyttelse […]«

21 Artikel 44 og 45 i direktiv 2013/32 fastsætter procedurerne for fratagelse af international beskyttelse.

22 Direktivets artikel 49, andet afsnit, havde følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne træffer i samarbejde med Kommissionen alle passende foranstaltninger til etablering af et direkte samarbejde og informationsudveksling mellem de kompetente myndigheder.«

Tysk ret

23 § 1, stk. 1, nr. 2, i Asylgesetz (AsylG) (asylloven) af 26. juni 1992 (BGBl. 1992 I, s. 1126) i den affattelse, der blev offentliggjort den 2. september 2008 (BGBl. 2008 I, s. 1798), som senest ændret ved § 9 i Gesetz zur Weiterentwicklung des Ausländerzentralregisters (lov om udvikling af det centrale udlændingeregister) af 9. juli 2021 (BGBl. 2021 I, s. 2467) (herefter »AsylG«), bestemmer følgende:

»(1) Denne lov gælder for udlændinge, som anmoder om følgende:

[...]

2. international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95].«

24 AsylG's § 29 med overskriften »Ansøgninger, der kan afvises« bestemmer i stk. 1, nr. 2:

»En asylansøgning afvises, hvis

[...]

2. en anden EU-medlemsstat allerede har indrømmet udlændingen international beskyttelse, jf. § 1, stk. 1, nr. 2, [...]«

25 § 60, stk. 1, i Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz – AufenthG) (lov om udlændinges ophold, erhvervsmæssige beskæftigelse og integration på Forbundsrepublikkens område) af 30. juli 2004 (BGBl. 2004 I, s. 1950) i den affattelse, der blev offentliggjort den 25. februar 2008 (BGBl. 2008 I, s. 162), som senest ændret ved § 4 i Gesetz zur Regelung eines Sofortzuschlages und einer Einmalzahlung in den sozialen Mindestsicherungssystemen sowie zur Änderung des Finanzausgleichsgesetzes und weiterer Gesetze (lov om regulering af et øjeblikkeligt tillæg og en engangsbetaling i de sociale grundsikringsordninger og om ændring af lov om finansiel udligning samt andre love) af 23. maj 2022 (BGBl. 2022 I, s. 760), foreskriver:

»I henhold til konventionen om flygtninges retsstilling, undertegnet i Genève den 28. juli 1951 (*United Nations Treaty Series*, bind 189, s. 150, nr. 2545 (1954)) [og trådt i kraft den 22. april 1954] (BGBl. 1953 II, s. 559), må en udlænding ikke udvises til en stat, hvor den pågældendes liv eller frihed er truet på grund af vedkommendes race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en social gruppe eller politiske anskuelser. Det samme gælder for asylberettigede og udlændinge, som enten har opnået flygtningestatus ved en endelig afgørelse, eller som af en anden grund nyder status som udenlandsk flygtning på Forbundsrepublikkens område, eller som uden for Forbundsrepublikkens område er anerkendt som udenlandsk flygtning i henhold til konventionen om flygtninges retsstilling. Såfremt en udlænding påberåber sig det i dette stykke omhandlede forbud mod udvisning, afgør

forbundsmyndigheden ved en asylprocedure, bortset fra de i andet punktum nævnte tilfælde, om betingelserne i første punktum er opfyldt, og om udlændingen skal anerkendes som flygtning. Forbundsmyndighedens afgørelse kan kun påklages i henhold til AsylG's bestemmelser.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

26 QY, der er syrisk statsborger, opnåede flygtningestatus i Grækenland i 2018.

27 På et tidspunkt, som den forelæggende ret ikke har angivet, indgav QY en ansøgning om international beskyttelse i Tyskland.

28 Ved en endelig afgørelse, som er nævnt, men ikke dateret i anmodningen om præjudiciel afgørelse, fastslog en Verwaltungsgericht (forvaltningsdomstol, Tyskland), at QY i Grækenland var udsat for en alvorlig risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), således at hun ikke kunne vende tilbage hertil.

29 Ved afgørelse af 1. oktober 2019 gav forbundsmyndigheden afslag på QY's ansøgning om tildeling af flygtningestatus, men tildelte hende subsidiær beskyttelse.

30 QY anlagde sag til prøvelse af denne afgørelse, men fik ikke medhold ved den Verwaltungsgericht (forvaltningsdomstol), der skulle træffe afgørelse i sagen. Ifølge sidstnævnte var ansøgningen om tildeling af flygtningestatus ugrundet, idet QY ikke risikerede forfølgelse i Syrien.

31 QY iværksatte derefter en direkte appel, som denne Verwaltungsgericht (forvaltningsdomstol) gav tilladelse til, ved Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager, Tyskland), som er den forelæggende ret. Til støtte for denne appel har hun gjort gældende, at forbundsmyndigheden var bundet af de græske myndigheders anerkendelse af hendes flygtningestatus.

32 Den forelæggende ret har præciseret, at den nævnte Verwaltungsgericht (forvaltningsdomstol) skulle træffe afgørelse om realiteten vedrørende QY's ansøgning om international beskyttelse. Denne ansøgning kunne nemlig ikke afvises på grund af den forudgående anerkendelse af denne status i Grækenland, eftersom QY er udsat for en alvorlig risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4 i denne medlemsstat.

33 Den forelæggende ret har understreget, at det med hensyn til realiteten er godtgjort, at QY ikke opfylder betingelserne for at blive anerkendt som flygtning. I henhold til § 60, stk. 1, andet punktum, i lov om udlændinges ophold, erhvervsmæssige beskæftigelse og integration på Forbundsrepublikkens område, som ændret, har de græske myndigheders afgørelse om tildeling af flygtningestatus desuden alene den retsvirkning at forbyde, at denne flygtning udvises til det tredjeland, som den pågældende er flygtet fra. I henhold til tysk ret skaber en sådan afgørelse derimod ikke nogen ret til en ny anerkendelse af flygtningestatus. I henhold til tysk ret har denne afgørelse om tildeling af flygtningestatus heller ikke nogen bindende virkning, der fører til, at de tyske myndigheder, der undtagelsesvis er forpligtet til at gennemføre en ny asylprocedure, obligatorisk skal indrømme den pågældende denne status i forbindelse med denne procedure.

34 Under disse omstændigheder er den forelæggende ret af den opfattelse, at det er nødvendigt at afgøre, om EU-retten er til hinder for, at forbundsmyndigheden foretager en ny selvstændig behandling af ansøgningen om international beskyttelse, og om EU-retten kræver, at afgørelsen om tildeling af flygtningestatus, der er truffet i en anden medlemsstat, har bindende virkning for denne myndighed.

35 I denne henseende er den forelæggende ret for det første af den opfattelse, at den primære EU-ret, navnlig artikel 78 TEUF, ikke kan begrunde en sådan virkning. Af den primære EU-ret fremgår der ikke noget princip om gensidig anerkendelse af afgørelser om tildeling af flygtningestatus. Følgelig, og i fortsat mangel af en ensartet status for international beskyttelse, skal den materielle undersøgelse af en ansøgning om en sådan beskyttelse foretages af den medlemsstat, hvortil ansøgningen er indgivet.

36 Ifølge den forelæggende ret kan princippet om gensidig tillid heller ikke begrunde en gensidig anerkendelse af sådanne afgørelser. Denne tillid er i øvrigt blevet brudt i det foreliggende tilfælde på grund af den alvorlige risiko for, at den pågældende i den medlemsstat, der har tildelt hende international beskyttelse, vil blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4.

37 For det andet har den forelæggende ret anført, at ingen bestemmelse i den afledte EU-ret udtrykkeligt fastsætter, at en medlemsstats anerkendelse af flygtningestatus har bindende virkning for asylproceduren i en anden medlemsstat.

38 Når dette er sagt, er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt det i artikel 3, stk. 1, andet punktum, i forordning nr. 604/2013 omhandlede princip om, at en ansøgning om international beskyttelse kun behandles af én medlemsstat, eller bestemmelserne i artikel 4, stk. 1, andet punktum, og artikel 13 i direktiv 2011/95 kan indebære, at en flygtningestatus, der tildeles af én medlemsstat, skal anerkendes i alle de øvrige medlemsstater, uden at der foretages en fornyet behandling.

39 I denne forbindelse er den forelæggende ret i tvivl om, hvilke retlige følger det – i tilfælde af, at der foreligger en alvorlig risiko for tilsidesættelse af chartrets artikel 4 i den medlemsstat, der har tildelt den internationale beskyttelse – vil have, hvis en medlemsstats mulighed for, når den skal tage stilling til en ny ansøgning om international beskyttelse, at afvise denne i henhold til artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32, ikke foreligger. Ifølge den forelæggende ret ville ansøgeren af denne anden medlemsstat skulle betragtes som en »førstegangsansøger«, og medlemsstaten skulle foretage en ny behandling, uden at være bundet af de betragtninger, der er fremsat i afgørelsen om tildeling af flygtningestatus, der tidligere er truffet i den første medlemsstat.

40 Samme ret har anført, at en sådan tilgang dog kunne medføre en omgåelse af de særlige regler med hensyn til ophør, udelukkelse eller tilbagekaldelse af flygtningestatus, som fastsat i artikel 11, 12, og 14 i direktiv 2011/95. Når dette er sagt, har den påpeget, at der i det foreliggende tilfælde ikke er risiko for en forringelse af den berørte parts retsstilling, idet hun under alle omstændigheder ikke kan udvises tilbage til sit oprindelsesland, fordi forbundsmyndigheden har tildelt hende subsidiær beskyttelse.

41 For det tredje er den forelæggende ret i tvivl om, hvordan præmis 42 i kendelse af 13. november 2019, Hamed og Omar (C-540/17 og C-541/17, EU:C:2019:964), skal forstås. Henvisningen til en »ny« asylprocedure kunne nemlig tale for en ny behandling, mens henvisningen til de rettigheder, der er knyttet til flygtningestatus, kunne implicere en anerkendelse af den status, der allerede er tildelt af en anden medlemsstat.

42 På denne baggrund har Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 3, stk. 1, andet punktum, i forordning nr. 604/2013, artikel 4, stk. 1, andet punktum, og artikel 13 i direktiv [2011/95] samt artikel 10, stk. 2 og 3, artikel 33, stk. 1, og artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv [2013/32], i et tilfælde, hvor en medlemsstat ikke kan gøre brug af den mulighed, som den i henhold til artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv [2013/32] har for at afvise en ansøgning om international beskyttelse under henvisning til tildeling af flygtningestatus i en anden medlemsstat, fordi ansøgeren på grund af forholdene i denne medlemsstat ville være udsat for alvorlig risiko for at blive genstand for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4, fortolkes således, at den tidligere tildeling af flygtningestatus forhindrer medlemsstaten i at behandle den i denne medlemsstat indgivne ansøgning om international beskyttelse ubundet og forpligter samme medlemsstat til, uden at foretage en undersøgelse af de materielle betingelser for at opnå den pågældende beskyttelse, at tildele ansøgeren flygtningestatus?«

Formaliteten vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse

43 Irland har gjort gældende, at anmodningen om præjudiciel afgørelse ikke kan antages til realitetsbehandling, med den begrundelse, at den ønskede fortolkning er omfattet af den såkaldte teori om »acte clair«. Ifølge Irland er der på EU-rettens nuværende udviklingstrin ingen bestemmelser i EU-retten, der fastsætter, at medlemsstaterne gensidigt skal anerkende afgørelser om tildeling af international beskyttelse, der er truffet af en anden medlemsstat.

44 Det fremgår af fast retspraksis, at der gælder en formodning for, at de spørgsmål om EU-rettens fortolkning, som den nationale ret har forelagt på baggrund af de retlige og faktiske omstændigheder, som den har ansvaret for at fastlægge, og hvis rigtighed det ikke tilkommer Domstolen at efterprøve, er relevante. Domstolen kan alene afvise at træffe afgørelse vedrørende en anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt af en national ret, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en hensigtsmæssig besvarelse af de stillede spørgsmål (dom af 8.11.2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Prøvelse af egen drift af frihedsberøvelsen), C-704/20 og C-39/21, EU:C:2022:858, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).

45 I det foreliggende tilfælde fremgår det utvetydigt af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at det forelagte spørgsmål vedrører fortolkningen af de EU-retlige bestemmelser, der er relevante for tvisten i hovedsagen. Den omstændighed, som Irland har gjort gældende, hvorefter den således ønskede fortolkning fremgår med klarhed, henhører under den materielle besvarelse af dette spørgsmål og kan ikke, såfremt den anses for godtgjort, begrunde en afkræftelse af formodningen for, at dette spørgsmål er relevant.

46 Under alle omstændigheder er en national ret på ingen måde udelukket fra at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål, hvor svaret ikke giver anledning til nogen rimelig tvivl. Selv om det antages, at dette skulle være tilfældet, skal en anmodning om præjudiciel afgørelse, der indeholder et sådant spørgsmål, således ikke afvises (jf. i denne retning dom af 9.3.2023, Vapo Atlantic, C-604/21, EU:C:2023:175, præmis 33).

47 Anmodningen om præjudiciel afgørelse kan følgelig antages til realitetsbehandling.

Om det præjudicielle spørgsmål

48 Med sit eneste spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 604/2013, artikel 4, stk. 1, og artikel 13 i direktiv 2011/95 samt artikel 10, stk. 2 og 3, artikel 33, stk. 1, og artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at når en medlemsstats kompetente myndighed ikke kan gøre brug af den i sidstnævnte bestemmelse fastsatte mulighed for at afvise en ansøgning om international beskyttelse fra en ansøger, som af en anden medlemsstat allerede er indrømmet en sådan beskyttelse, på grund af en alvorlig risiko for, at denne ansøger i denne anden medlemsstat vil blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4, er denne myndighed forpligtet til at anerkende den nævnte ansøger som flygtning alene af den grund, at den nævnte anden medlemsstat allerede har indrømmet vedkommende denne status, eller om den kan foretage en ny selvstændig realitetsbehandling af ansøgningen.

49 Det skal indledningsvis bemærkes, at det fremgår af artikel 33, stk. 1, i direktiv 2013/32, at ud over tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med forordning nr. 604/2013 ikke behandles, behøver medlemsstaterne ikke at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95, hvis en ansøgning i henhold til denne artikel skal afvises. I artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32 er der foretaget en udtømmende opregning af de situationer, hvor medlemsstaterne kan afvise en ansøgning om international beskyttelse (dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 76, og af 22.2.2022, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Familiens enhed – allerede tildelt beskyttelse), C-483/20, EU:C:2022:103, præmis 23).

50 I denne henseende har artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32, således som det fremgår af 43. betragtning til dette direktiv, til formål at lette medlemsstaternes forpligtelse til at behandle enhver ansøgning om international beskyttelse ved at definere de situationer, hvor en sådan ansøgning kan afvises. Henset til dette formål har denne bestemmelse i sin helhed karakter af en undtagelse i forhold til denne forpligtelse (jf. i denne retning dom af 1.8.2022, Bundesrepublik Deutschland (Barn af flygtninge født uden for værtsmedlemsstaten), C-720/20, EU:C:2022:603, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

51 Blandt disse situationer er den, der er angivet i artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32, hvori en anden medlemsstat allerede har indrømmet international beskyttelse. Når medlemsstaterne anvender denne afvisningsgrund i en sådan situation, er de således fritaget for den forpligtelse, der er nævnt i denne doms foregående præmis (jf. i denne retning dom af 22.2.2022, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Familiens enhed – allerede tildelt beskyttelse), C-483/20, EU:C:2022:103, præmis 23 og 24).

52 Når dette er sagt, har Domstolen fastslået, at myndighederne i en medlemsstat undtagelsesvis ikke kan gøre brug af den mulighed, som de er tillagt i henhold til artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32, for at afvise en ansøgning om tildeling af flygtningestatus med den begrundelse, at en anden medlemsstat allerede har indrømmet ansøgeren international beskyttelse, når disse myndigheder er nået frem til den konklusion, at de forventelige levevilkår, som nævnte ansøger vil leve under i sin egenskab af person med international beskyttelsesstatus i denne anden medlemsstat, udsætter den pågældende for en alvorlig risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4 (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 92, kendelse af 13.11.2019, Hamed og Omar, C-540/17 og C-541/17, EU:C:2019:964, præmis 35, og dom af 22.2.2022, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Familiens enhed – allerede tildelt beskyttelse), C-483/20, EU:C:2022:103, præmis 32 og 34).

53 Den mulighed, der er fastsat i artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32, udgør inden for rammerne af den fælles asylprocedure, der er indført ved direktivet, nemlig et udtryk for princippet om gensidig tillid, som gør det muligt for medlemsstaterne og af disse i forbindelse med det fælles europæiske asylsystem kræver, at de lægger en formodning for, at behandlingen af ansøgere om international beskyttelse i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i chartret, herunder chartrets artikel 1 og 4, der forankrer en af Unionens og medlemsstaternes grundlæggende værdier, til grund, idet denne formodning og udøvelsen af den nævnte mulighed, som følger heraf, ikke er begrundet, når det er godtgjort, at dette i realiteten ikke er tilfældet i en given medlemsstat (dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 83-86, og kendelse af 13.11.2019, Hamed og Omar, C-540/17 og C-541/17, EU:C:2019:964, præmis 41).

54 Det skal i denne forbindelse præciseres, at de mangler, der er nævnt i denne doms præmis 52, skal nå en særligt høj alvorstærskel, der afhænger af samtlige omstændigheder i sagen (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 89-91).

55 I lyset af denne retspraksis ønsker den forelæggende ret oplyst, om en medlemsstats myndighed, i et tilfælde, hvor den ikke i henhold til artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32 kan afvise en ansøgning om international beskyttelse, som den skal tage stilling til, i så fald kan vurdere, om ansøgningen om international beskyttelse er begrundet, uden at være bundet af den omstændighed, at en anden medlemsstat allerede har indrømmet ansøgeren en sådan beskyttelse.

56 Med henblik på at besvare det forelagte spørgsmål skal det for det første fastslås, at EU-retten på området for international beskyttelse på nuværende tidspunkt ikke indeholder en udtrykkelig forpligtelse for medlemsstaterne til automatisk at anerkende afgørelser om tildeling af flygtningestatus, der er truffet af en anden medlemsstat.

57 I denne henseende bemærkes, at det følger af artikel 78, stk. 1, TEUF, at Unionen udformer den fælles politik for asyl med henblik på at tilbyde en passende status til enhver tredjelandsstatsborger, der har behov for international beskyttelse, og på at sikre overholdelse af non-refoulement-princippet. De forskellige aspekter af det fælles europæiske asylsystem er opregnet i artikel 78, stk. 2, litra a)-g), TEUF (jf. i denne retning dom af 6.9.2017, Slovakiet og Ungarn mod Rådet, C-643/15 og C-647/15, EU:C:2017:631, præmis 75).

58 Navnlig fastsætter artikel 78, stk. 2, litra a), TEUF, at Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union vedtager foranstaltninger vedrørende et fælles europæisk asylsystem, der omfatter »en ensartet asylstatus for tredjelandsstatsborgere, der gælder i hele Unionen«.

59 Selv om denne bestemmelse således udgør et retsgrundlag for EU-lovgivers vedtagelse af EU-retsakter, der indeholder en sådan ensartet status, forholder det sig ikke desto mindre således, ligesom generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 48 i forslaget til afgørelse, at EU-lovgivers medvirken er nødvendig for konkret at gennemføre alle de rettigheder, der er knyttet til den nævnte status, som – idet den er tildelt af en medlemsstat og anerkendt af alle de øvrige – ville være gyldig i hele Unionen.

60 I denne henseende fremgår det af betragtningerne til de retsakter, der er vedtaget på grundlag af artikel 78, stk. 2, TEUF, og navnlig af sjette betragtning til forordning nr. 604/2013, af syvende og niende betragtning til direktiv 2011/95 samt af fjerde og tolvte betragtning til direktiv 2013/32, at EU-lovgiver har til hensigt gradvist i flere faser at indføre det fælles europæiske asylsystem, som på sigt bør føre til en fælles procedure og en ensartet flygtningestatus, der gælder i hele Unionen.

61 For det første har direktiv 2011/95, der er vedtaget på grundlag af artikel 78, stk. 2, litra a) og b), TEUF, således som det fremgår af direktivets artikel 1, sammenholdt med 12. betragtning hertil, bl.a. til formål at sikre, at medlemsstaterne anvender fælles kriterier til identifikation af personer, som reelt har behov for international beskyttelse (jf. i denne retning dom af 13.9.2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, præmis 37).

62 Hvad navnlig angår de bestemmelser i dette direktiv, som den forelæggende ret har nævnt, fastsætter direktivets artikel 4 sådanne fælles kriterier i forhold til vurderingen af kendsgerninger og omstændigheder i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, idet det i andet punktum i stk. 1 præciseres, at medlemsstaterne har pligt til i samarbejde med ansøgeren at vurdere de relevante elementer i ansøgningen. Direktivets artikel 13 pålægger medlemsstaterne en forpligtelse til at tildele tredjelandsstatsborgere og statsløse, der kan anerkendes som flygtninge i medfør af samme direktivs kapitel II og III, flygtningestatus.

63 Hverken disse bestemmelser eller nogen anden bestemmelse i direktiv 2011/95 pålægger imidlertid medlemsstaterne automatisk at anerkende afgørelser om tildeling af flygtningestatus, der er truffet af en anden medlemsstat. Tværtimod begrænser visse bestemmelser i dette direktiv – såsom dets artikel 29, stk. 1, om social bistand – visse rettigheder, der er knyttet til flygtningestatus, til den medlemsstat, der har tildelt denne status.

64 Dernæst har direktiv 2013/32, der er vedtaget på grundlag af artikel 78, stk. 2, litra d), TEUF, i henhold til artikel 1 heri »[til formål] at fastsætte fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95]«.

65 Artikel 10 i direktiv 2013/32, som den forelæggende ret har henvist til, fastsætter betingelserne for behandlingen af ansøgninger om en sådan beskyttelse og kræver i stk. 2, at den besluttende myndighed først afgør, hvorvidt ansøgerne kan anerkendes som flygtninge, og hvis ikke, om de kan indrømmes subsidiær beskyttelse. I overensstemmelse med artikel 10, stk. 3, skal denne myndighed træffe sin afgørelse efter en passende behandling og under overholdelse af de betingelser, der er opregnet i denne bestemmelse. Derimod forpligter hverken den nævnte artikel 10 eller artikel 33, stk. 1, og artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32, hvis indhold er gengivet i denne doms præmis 49-51, den nævnte myndighed til automatisk at anerkende afgørelser om tildeling af flygtningestatus, der er truffet af en anden medlemsstat.

66 Endelig har forordning nr. 604/2013, der er baseret på artikel 78, stk. 2, litra e), TEUF, i henhold til denne forordnings artikel 1 til formål at fastsætte kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne.

67 Selv om en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller statsløs på en hvilken som helst af medlemsstaternes område, i overensstemmelse med denne forordnings artikel 3, stk. 1, principielt kun behandles af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i nævnte forordnings kapitel III (dom af 16.2.2017, C.K. m.fl., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, præmis 56), følger det ikke heraf, at den afgørelse, som den således udpegede medlemsstat har truffet, automatisk skal anerkendes af de øvrige medlemsstater i mangel af nogen bestemmelse herom.

68 Det følger af de grunde, der er anført i denne doms præmis 57-67, at EU-lovgiver på det fælles europæiske asylsystems nuværende udviklingstrin endnu ikke fuldt ud har konkretiseret det formål, der forfølges med artikel 78, stk. 2, litra a), TEUF, nemlig en ensartet asylstatus for tredjelandsstatsborgere, der gælder i hele Unionen. Navnlig har EU-lovgiver på nuværende tidspunkt hverken fastsat et princip om, at medlemsstaterne er forpligtet til automatisk at anerkende afgørelser om tildeling af flygtningestatus, der er truffet af en anden medlemsstat, eller præciseret de nærmere regler for gennemførelsen af et sådant princip.

69 Selv om medlemsstaterne således på EU-rettens nuværende udviklingstrin frit kan betinge anerkendelsen af samtlige de rettigheder, der er knyttet til flygtningestatus på deres område, af, at deres kompetente myndigheder vedtager en ny afgørelse om tildeling af denne status, står det dem frit for at indføre en automatisk anerkendelse af sådanne afgørelser, som en anden medlemsstat har truffet i henhold til en gunstigere bestemmelse som omhandlet i artikel 3 i direktiv 2011/95 og artikel 5 i direktiv 2013/32. Det er imidlertid ubestridt, at Forbundsrepublikken Tyskland ikke har benyttet sig af denne mulighed.

70 Under disse omstændigheder og for det andet skal rækkevidden af en medlemsstats kompetente myndigheds behandling af en ansøgning om international beskyttelse fra en ansøger, som en anden medlemsstat allerede har tildelt flygtningestatus, fastlægges.

71 I denne henseende bemærkes, således som det er anført i denne doms præmis 62, at medlemsstaterne i medfør af artikel 13 i direktiv 2011/95 tildeler tredjelandsstatsborgere og statsløse, der opfylder betingelserne for anerkendelse som flygtninge i medfør af kapitel II og III, flygtningestatus, uden at de i denne forbindelse råder over en skønsbeføjelse (jf. i denne retning dom af 24.6.2015, T., C-373/13, EU:C:2015:413, præmis 63, af 14.5.2019, M m.fl. (Tilbagekaldelse af flygtningestatus), C-391/16, C-77/17 og C-78/17, EU:C:2019:403, præmis 89, og af 16.1.2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Kvinder, der er ofre for vold i hjemmet), C-621/21, EU:C:2024:47, præmis 72 og den deri nævnte retspraksis). Bortset fra muligheden for at anvende gunstigere nationale standarder, der er fastsat i artikel 3 i direktiv 2011/95, fastsætter dette direktiv derimod ikke tildeling af flygtningestatus til andre tredjelandsstatsborgere eller statsløse end dem, der opfylder disse betingelser (jf. i denne retning dom af 13.9.2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis, og af 9.11.2021, Bundesrepublik Deutschland (Opretholdelse af familiens enhed), C-91/20, EU:C:2021:898, præmis 39 og 40 og den deri nævnte retspraksis).

72 For at afgøre, om de nævnte betingelser er opfyldt, skal medlemsstaterne i henhold til artikel 4, stk. 3, i direktiv 2011/95 foretage en vurdering ud fra hver ansøgning om international beskyttelses specifikke sagsforhold, og herunder bl.a. tage hensyn til alle relevante

kendsgerninger vedrørende hjemlandet på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om ansøgningen, relevante forklaringer og dokumentation forelagt af ansøgeren samt sidstnævntes personlige stilling og forhold (jf. i denne retning dom af 25.1.2018, F, C-473/16, EU:C:2018:36, præmis 41, og af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 98).

73 I samme retning følger det i det væsentlige af artikel 10, stk. 3, i direktiv 2013/32, at ansøgninger om international beskyttelse skal underkastes en individuel, objektiv og upartisk undersøgelse på grundlag af præcise og ajourførte oplysninger.

74 I det tilfælde, hvor det i henhold til den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 52, er umuligt for en medlemsstats kompetente myndighed i medfør af artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32 at afvise en ansøgning om international beskyttelse, som den skal tage stilling til, skal denne myndighed følgelig foretage en individuel, fuldstændig og ajourført undersøgelse af betingelserne for tildeling af flygtningestatus.

75 Hvis ansøgeren opfylder betingelserne for at blive anerkendt som flygtning i henhold til kapitel II og III i direktiv 2011/95, skal den nævnte myndighed tildele vedkommende flygtningestatus uden at råde over en skønsbeføjelse.

76 Selv om den samme myndighed i denne henseende ikke er forpligtet til at anerkende denne ansøger som flygtning alene med den begrundelse, at denne status tidligere er blevet tildelt sidstnævnte ved en afgørelse truffet af en anden medlemsstat, skal den ikke desto mindre fuldt ud tage hensyn til denne afgørelse og til de elementer, der ligger til grund for den.

77 Det fælles europæiske asylsystem, hvilket omfatter de fælles kriterier til identifikation af personer, som reelt har behov for international beskyttelse, således som det understreges i 12. betragtning til direktiv 2011/95, er nemlig baseret på princippet om gensidig tillid, i overensstemmelse med hvilket der gælder en formodning for, at behandlingen af ansøgere om international beskyttelse i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i EU-retten, herunder i chartret, konventionen om flygtninges retsstilling samt den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (jf. i denne retning dom af 21.12.2011, N.S. m.fl., C-411/10 og C-493/10, EU:C:2011:865, præmis 78-80, og af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 84 og 85).

78 Henset til princippet om loyalt samarbejde i artikel 4, stk. 3, første afsnit, TEU, hvorefter Unionen og medlemsstaterne respekterer hinanden og bistår hinanden ved gennemførelsen af de opgaver, der følger af traktaterne (dom af 6.9.2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, præmis 42), og som konkret kommer til udtryk i artikel 36 i direktiv 2011/95 og artikel 49 i direktiv 2013/32, og for så vidt muligt sikrer, at der er sammenhæng mellem de afgørelser, som de kompetente myndigheder i to medlemsstater træffer om en og samme tredjelandsstatsborgers eller statsløs persons behov for international beskyttelse, skal det fastslås, at den kompetente myndighed i den medlemsstat, der skal træffe afgørelse om den nye ansøgning, så hurtigt som muligt bør indlede en udveksling af oplysninger med den kompetente myndighed i den medlemsstat, der tidligere har tildelt samme ansøger flygtningestatus. Det tilkommer i denne forbindelse den første af disse myndigheder at underrette den anden om den nye ansøgning, at fremsende sin udtalelse om denne nye ansøgning til denne myndighed og at anmode den om inden for en rimelig frist at fremsende de oplysninger, som den er i besiddelse af, og som har ført til tildelingen af denne status.

79 Denne udveksling af oplysninger har til formål at sætte den myndighed i den medlemsstat, der har modtaget den nye ansøgning, i stand til fuldt ud at foretage den kontrol, som påhviler den inden for rammerne af proceduren for international beskyttelse.

80 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 604/2013, artikel 4, stk. 1, og artikel 13 i direktiv 2011/95 samt artikel 10, stk. 2 og 3, artikel 33, stk. 1, og artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at når en medlemsstats kompetente myndighed ikke kan gøre brug af den i sidstnævnte bestemmelse fastsatte mulighed for at afvise en ansøgning om international beskyttelse fra en ansøger, som af en anden medlemsstat allerede er indrømmet en sådan beskyttelse, på grund af en alvorlig risiko for, at denne ansøger i denne anden medlemsstat vil blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4, skal denne myndighed foretage en ny individuel, fuldstændig og ajourført behandling af ansøgningen i forbindelse med en ny procedure for international beskyttelse, der gennemføres i overensstemmelse med direktiv 2011/95 og 2013/32. Inden for rammerne af denne behandling skal denne myndighed ikke desto mindre fuldt ud tage hensyn til den nævnte anden medlemsstats afgørelse om at tildele nævnte ansøger international beskyttelse og til de forhold, der ligger til grund for denne afgørelse.

Sagsomkostninger

81 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, artikel 4, stk. 1, og artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse samt for artikel 10, stk. 2 og 3, artikel 33, stk. 1, og artikel 33, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse

skal fortolkes således, at

når en medlemsstats kompetente myndighed ikke kan gøre brug af den i sidstnævnte bestemmelse fastsatte mulighed for at afvise en ansøgning om international beskyttelse fra en ansøger, som af en anden medlemsstat allerede er indrømmet en sådan beskyttelse, på grund af en alvorlig risiko for, at denne ansøger i denne anden medlemsstat vil blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4, skal denne myndighed foretage en ny individuel, fuldstændig og ajourført behandling af ansøgningen i forbindelse med en ny procedure for international beskyttelse,

der gennemføres i overensstemmelse med direktiv 2011/95 og 2013/32. Inden for rammerne af denne behandling skal denne myndighed ikke desto mindre fuldt ud tage hensyn til den nævnte anden medlemsstats afgørelse om at tildele nævnte ansøger international beskyttelse og til de forhold, der ligger til grund for denne afgørelse.

Underskrifter